

НОВА СВѢТЛИНА

ОПИТИТЕ С ЕВЗАИИ ПАЛАДИНО

(Прѣвод*)

Понеже Г. Торели в своитѣ мнѣни *откритиѣ*, се ошира и върху опититѣ направени в кафенето на Г. Филипо Болафио, Г. Киаіа прѣдал едно писмо на репортера ни, за да го публикува, в което Г. Болафио пише на Г. Киаіа слѣдуишето:

„Бързам да Ви потвърдіа, че прѣз опититѣ направени в кафенето ми със Евзаина Паладино аз не открих никакви майстории и забѣлѣжих всичката искренност на Паладино в други опити направени денем, напоследѣкъ. Спорѣд туй, Вий заклѣчете какво мисліа относително Вас самичкиа, Г. Киаіа, който даже не присѣствувахте на послѣднитѣ сеанси. Не вървам във никаква измама, ни съучастничество. Ште бѣда обаче честит да не бѣда замѣсен във таіа полемика по двѣ причини: първата е, че не съм компетентен по Спиритическитѣ работи и втората,—че ми е неприатно да се скарам със приателѣа си Г. Торели.

Приемете и пр. Болафио, директор на кафене „Милан“.

*
* *

Не можем да не свършим със забѣлѣжителнитѣ писма на професора Д-р Никола Сант-Анджело и инженерѣа Ернесто Чиолфи, които отговаріат на Г. Торели във заштита на Г. Киаіа.

*) продължение от кн. II.

Слѣд като цитира много компетентни съждения върху прѣдмѣта въобще и върху Евзапия частно, професор Сант-Анджело, който е бил във тѣчението на полемиката на Г. Торели, пише за неѣ тѣй: „Отсъствието на всѣко изучаване, липсването на опити, еднозначущи думи и противоречие, — ето със какво са пълни статиитѣ на Г. Торели; той отрича по един тривиален начин дѣйствиелността на спиритическитѣ явлениа, а послѣ приема една част и то най-странната; дава им едно чудновато обяснение, като се опира върху вѣтна магнетизм и до нейдѣ върху авторитета на Г. Киапарели; всѣки разбира обаче, че той не познава нито единия, нито другия. Най-послѣ това е сѣ *via crucis* (прѣз кръста) на всѣка научна новост, което бие в очи даже и на най-проститѣ хора“.

По нататѣк той прибавѣ: „Всички знаѣат за противодѣйствиата, които придружават най-великитѣ откритиа, както и тѣжната история на магнетизма — хипнотизма, особено таѣа на школата *alias* Paris, във коѣто взѣха участие самитѣ академии и научни учрѣждения; съшто се знае че на Стетинския конгрес в 1863 Германскитѣ натуралисти признаха теориата за еволуциата и натурализма на Ернест, Хенри Хекел, за същъ и пуето прѣдположение. Ний знаѣме даже, че един Папа, като е счел за дяволеско дѣло желѣзницата, ѣа е афоресал със тѣзи думи: *«което се мърда без ништо, дявола го мърда»*“

За основа на своитѣ спиритически вѣрвания, Др Сант-Анджел се опира на тѣзи истипи: 1-о че всѣкога и всѣдѣ, тѣ са били потвърдени от лица достойни за довѣрие и велики учени; 2-о че даже най-скептични материалисти са били длѣжни, слѣд строго изучаване на явлениата, да признаѣат очевидността им; 3-о че най-послѣ (и това е най-силното доказателство). Спиритизма не е отричан, освѣн от тѣз, които са се привикнали да съдат за всички нѣшта според своитѣ лични впечатления, без да направѣат едно послѣдователно и дълбоко изучаване на тѣзи наука.

Върху тѣзи основа, той прѣдлага да се обзаложи за 4000 франка, за дѣйствителността на Спиритическитѣ явлениа, стига само да се събере един кръжок от научни мъже, ако не в Милан, то в Рим, който да изслѣдва строго фактитѣ и да ги потвърди официално.

Инженеръ Ернесто Чиолфи от Неапол обнародва и той своа отговор на Торели: „Взимам думата, тъй като и аз присѣствувах на много сеанси с Евзаппа Паладино и аз писах протоколитѣ на сеанситѣ, на които присѣствуваше и Г. Д-р Ломброзо. Г. Торели трѣбваше и него да наклѣвети в съучастничество, или лековѣрие. Или трѣбва да наклѣвети в измама и съучастничество и тѣзи почтенни професори, или трѣбва да признае че явлениата произведени при такъиз условия са дѣйствителни и естествени; Г. Торели като ги отрича заслужва името, което публиката, навѣрно, ще му даде“.

Инженеръ Чиолфи съшто се обзалага за 3000 франка, да докаже по един неоспорим начин дѣйствителността на явлениата произведени от Евзаппа Паладино. Писмото му не е получило оште отговор.

Една върволица засвидѣтелствуваниа, които идат да потвърдат тѣзи на научнитѣ хора.

Невъзможно ни е да обнародваме, в това си кратко изложение, голѣмото число писма и документи, които ни пристигнаха за подкрепление на нашитѣ подвърждения в тѣзи полемика; но тъй като работата се отнася: 1-о до факти и не до прѣния; 2-о до засвидѣтелствуваниа, които са прѣсени; 3-о които ни идат от живи оште хора и слѣдователно могат да се повѣрат и подноват; 4-о до явлениа произведени от Евзаппа Паладино, и най-послѣ 5-о до документи, които не ни идат от хора обнети от нѣкакво слѣпо и фанатическо усърдие, но от безпристрастни

личности, и положение да съдят за нравственната отговорност, които взимат отгорѣ си, като ни ги дават, ний ште цитираме само нѣколко факти, проводени ни от Неапол, гдѣто живѣе Евзапіа и гдѣто е много позната.

Едно куче и един мангал, напълнен с разгорени въглини, които се носіат по силата на едно невидимо дѣйствие. — Д-р Джулио Белфиоре, от Неапол, автор на една книга по Хипнотизма, расправя, че като отишел една вечер у графиня Пиколомини, в Портичи, високообразована жена, намѣрил там Евзапіа; в нейно присѣствие, той видѣл едно куче, поднесено от една невидима ръка, да обикаліа от канаето върху колѣнѣтъ му, от там върху тѣзи на графинята и послѣ покрай лицата на всички присѣствуиущи, които усѣтили космитѣ на малкото животно; „ненадѣйно то освѣтление на стаіата доказа че никой от присѣствуиущитѣ не бѣше се мръднал от мѣстото си. Един мангал, пълнен със зачервени въглини и сложен до лѣглото на графинята, прѣд което стоѣше Евзапіа, бѣше отведнѣж прѣнесен върху масата; въгленитѣ се толкоз много разгориха, шото присѣствуиущитѣ видѣха съвършено ръката която го прѣнасяше; съштия този мангал бѣше поднет и прѣмина над раменѣтъ на всичкитѣ присѣствуиущи, без да падне нито искрица върху тѣх.

Стаіата бѣше довольно освѣтлена, за да забѣлѣжим, че нѣмаше никаква измама от страна на присѣствуиущитѣ; инѣкъ ний бихме ја забѣлѣжили.“

Искри в един часовник. — На 4 Юний 1892 г., М. А. Маргнери, професор в Неаполитанския университет и адвокат на общинския съвѣт, разказва, че, като присѣствувал на една сеанса с Евзапіа, заедно с осем приятели, учени професори, направили всѣкакви опити като горѣ-описанитѣ. Като се поіавили искри, един професор поставил часовника си върху масата и псжелал да го види освѣтлен; незабавно се поіавили искри и една от тѣх се спрѣла прѣд прѣдсѣда-

теля Ландолфи, коіато приличала на свѣтлив червей; „освѣтления часовник бѣше поднет и ний чухме, че го отварѣше и курдисваше нѣкой вѣвъ въздуха.“

В едно съидзие. — издигание (левитация) на медиума.— Д-р Отеро Асеведо, от Барцелона, разказва, че, прѣз едно стоеение в Неапол, като присѣствувал на една сеанса с Евзачиа Паладино, забѣлѣжил едно странно іавление; донесли едно дървено съндѣче, което затворили херметически, слѣд като турили вътрѣ прѣст; Слѣд нѣколко секунди, Евзачиа, коіато стегнѣла и се увивала, казала: „свършено“. И дѣйстви-телно, в отвореното от него съндѣче, той намѣрил въз прѣстта, отпечатъцитѣ на една ръка и едно лице, свършено іасни.

Съштіа доктор говори на друго мѣсто за леви-тацната (издиганието) на медиума; в една ноштна сеанса, Евзачиа заспала и в сомнабулитично състо-іание заповѣдала да отдалечат столовѣтѣ, за да от-вържат ръцѣтѣ и краката ѝ; вързали рокліата около краката ѝ и доктора взел нейнитѣ ръцѣ в своитѣ. Скоро видѣли іавно Евзачиа да се изига полѣгка; слѣд малко тіа лѣжала вѣвъ въздуха над масата; док-тора бил длѣжен да прострѣ ръцѣтѣ си за да іа слѣдва в това въздигание, посрѣд стаіа освѣтлена от една лампа. Подир туй тѣлото, овиснало вѣвъ възду-ха, се спустнало полѣгка въз масата. Тѣлото на таіа жена не се покорило на закона за тежестта.

Покойната жена.— Други документи ни са испра-тени от Рим, гдѣто съштествува една *международна академия за спиритически и магнетически изучаванна*, ко-іато има за почетен прѣдсѣдатель сенатора Джозепо Борсели и Кавалер Себастиано Фенци, член-кореспо-ндент на *обществото за психически изслѣдванна* в Лондон. Тіа издава един вѣстник озаглавен *Lux*, в когото четем, че в една сеанста с Евзачиа, чийто фамилиарен дух се зове Джоџ Ліокав, един от при-сѣтствуіуштитѣ на име Фига помолил този да му до-веде неговата покойна жена. Най-първо се поіавили

синкави искри, подир което нѣколко други свѣтлини освѣтили лицето на покойната Фигова жена, което Фига познал отведнѣж; току-што ѝа назвал по име и една ръка помилвала лицето му; той получил двѣ цѣлувки, доста силни за да ги чуе цѣлото събрание: развълнуван, Г. фи́га се расплакал.

Г. Агостини усѣтил, че нѣкой прави кръст върху него; при извикването на присъствуиуштитѣ: „слава на Бога,“ духа плѣснал ръцѣ и казал тиа думи: „за Божиата лубов, мили братиа.“ Медиума вземал тогаз ръцѣтѣ на нѣкои от присъствуиуштитѣ, върху които направил кръстен знак, и ето този знак се намѣрил възпроизведен върху масата, под ръцѣтѣ на присъствуиуштитѣ.

От туй слѣдва, че като отнемем даже 90 на % от фактитѣ и ги прѣпишем на впечатлителността, самовнушението, душевната зараза, на каква да е погрѣшка малко-много съзнателна, пак ште останат достатъчно заклѣчителни потвърждения, штото тоѝа ред ѝавления да не се изучават леката; във всички случаи противорѣчиата. чрѣз послѣдователния опит, се распрѣсват като мъглитѣ прѣд лѣтното слънце.

Други събрания от научни Италиански мъже за потвърждението на съшитѣ ѝавления.—

Събраниата за изслѣдвания у Г. Фенци, не са еднички в Италия; намѣсиха се и много учени хора да потвърдат истинността и цѣнността на ѝавленията. Знаино е, че Г. Ломброзо, както и професор Морсели, бѣше един от най-скептичнитѣ противници на спиритическитѣ ѝавления; слѣд като присъствува в Неапол на нѣкои сеанси с Евзапиа, в 1891, той писа: „ѝад ме е, дѣто оборвах с толкоз упоритост възможността на фактитѣ нарѣчени спиритически, но тиа факти съществуват, аз ги признавам за вѣрни и съм им раб“. Протоколитѣ на тѣзи двѣ сеанси бѣха обнародвани прѣз Јулий 1891, във Неаполитанския

вѣстник „Tribuna Guidiziaria“; мѣжду присѣствуиуштитѣ, освѣн Ломброзо, ний виждаме да фигурират: професор Тамборини, проф. Вициоли, проф. Асчензи, проф. Джигли, всичкитѣ учени мѣже, високо поставени в Италия, скептици и неантисти (отрицатели), които промѣниха значително мнѣнието си.

Една маса, които се отдалечава.— Ето как описва това явление инженеръ Чиолфи: „Слѣд като проф. Ломброзо посѣти и изслѣдва медиума Евзачиа и ний се наредихме около една маса, обикновеннитѣ явленія почнаха при освѣтлението на една лампа, подир което един звънец, тежък 300 грама и поставен на 1 метр далеч от присѣствуиуштитѣ, полѣтіа във въздуха, над главитѣ ни и почна да звъни. Една тежка маса далеч от Евзачиа, се приближи към стола на проф. Ломброзо и се помъчи да се качи във нашиа. Напраздно останаха усилиата на проф. Вициоли, който искаше да ја спре в движението ѝ. Ръцѣтѣ на медиума бѣха държени от Ломброзо и Тамбурини. Вициоли заіава, че го бодела, което разсмѣ всички.

Друг чудесен случай.—Протокола на една друга сеанса носи дата 15 Август 1891 и е писан от инженеръ Чиолфи. Освѣн съшититѣ професори, присѣтвували и професоритѣ Чимунчели, Біанки и Д-р Пента, както и един внук на Ломброзо, живущт в Неапол. Сеанситѣ станали в една по-голѣма зала, гдѣто имало един алков*), прѣд когото, слѣд като спустнали завѣситѣ, турили една маса, във која то един съд напълнен с брашно, една трѣба и малко книга.

Алкова бил посѣтен и прѣгледан с най-голѣмо внимание от всичкитѣ присѣствуиушти, с искліучение на Г. Чиолфи, който, като убѣден спирит, не искаше да го подозират в приготвіанието на нѣкакви машиниции. Подиганието на масата станало при пълно освѣтление и понеже другитѣ явленія закѣснели да се произведат, професоритѣ Чиолфи и Чимончели взи-

*) Вдълбнато мѣсто в една стѣна, направено за едно лѣгло и закрито с завѣси.

мали позволение да си отидат. Тогаз останалитѣ чули един шум в алкова и видѣли да се мърда живо привратника; малката масичка, коіато се намирала отпрѣдѣ, се отправила, сама по себе си, към медиума, който стоѣл сѣ така вързан на стола. При туй чудно и нечуто явление при пълно освѣтление на стаіата, всички останали смаіани. Професор Біанки и внука на Ломброзо, се втурнали в Алкова, гдѣто не намѣрили никой; а прѣз това време масичката продължавала да се движи към медиума. Очудванието дошло на върха си, когато проф. Ломброзо забѣлѣжил, че съдлината, коіато била пълна съ брашно и поставена прѣди върху движушката се маса, била прѣобърната, без да се просипи нито частица от брашното. Според казванието на Ломбрововия внук, най-мастора гѣоз бааджия не би могал да го извърши. Като искал да прибави една подробност при потвърждението на туй явление, той писал на Г. Чиолфи: „писаното ви е съвършено точно. Притурете и туй, че когато ний намѣрихме съдлината с брашното обърната, медиума призна че имал помисъл да хвърли това брашно въз лицето на съседнитѣ до неіа присѣствуиушти, но това нѣшто несполучило, въпрѣки нейното желание; тоіа факт доказва, за мене, честността на медиума и нейното полусъзнателно състоіание“.

Едно поіавление на царския прокурор.— Друго едно важно засвидѣтелствувание е туй на Д-р Мацучи, който съшто поискал да присѣствува на една сеанса. Той разказва: ний бѣхме седем души: Г. Мерлино, Царския прокурор, и шуріа му Г. Чиолфи, със Госпожитѣ си; Г. Виченцо Кавали, медиума и аз. Стаіата бѣше достатъчно освѣтлена. Слѣд обикновенното изреждане на другитѣ явления и прѣди да угасим свѣштитѣ, Г. Мерлино помоли духа Джон да подѣйствува за поіавлението на сестра му Амелиа, това което духа обѣшта да изпълне към 10 часа. Като приближи часа, ний угасихме свѣштитѣ и слѣд

малко духа Джон се прѣдстави с духа на Амелиа. Той поиска, при туй, да размѣним мѣстата и скоро стана една трогателна сцѣна; Г. Мерлино се усѣти в пригърдкитѣ на сестра си, коіато го цѣлуваше с глас така, штото всички чухме; слѣд туй тѣа пригърна братовицата си, іа помилва и ѳ управи коситѣ с едно внимание от най-трогателнитѣ. Когато Г. Мерлино іа помоли да проговори, ний чухме іасно слѣдуиушитѣ думи: „един поздрав на майка ми и дай ѳ една цѣлувка за мене“. Всички ний бѣхме трогнати от таіа сцѣна. Прѣз туй врѣме Джон (фамилиарния дух на Евзапіа) извършваше наоколо ни различни неочаквани іавления. Ненадѣйно ний всички усѣтихме нѣкой да ни стиска ръцѣтѣ: това бѣше духа на Амелиа, който си отиваше.

Г. Мацучи разказва опште и това: Джон се прѣдстави върху масата и ний чухме іасно, да прави паси (движения на ръцѣтѣ) и да хвърліа флуид въз медиума за да го магнетиса, това което стана; тогаз чрѣз неговата (на медиума) уста Джон каза на професор Мацучи: „Когато прѣстанете да говорите с мене, магнетисайте на свѣтло медиума, в когото, слѣд като го размагнетисате, вий не ште можете никога да прѣдизвикате хипнотически същ“. Професор Мацучи разказва дѣйствително как се потвърдило туй нѣшто и заклічува: „аз обърнах внимание въз туй чудно доказателство, което духа искаше да ми даде; тѣзи опити надминават всичкитѣ мои надѣжди, както би очудили и този, който има магнетически познания. Чрѣз фактитѣ които константирах, аз навлѣзах в един простор от идеи непознати до сега. Чувствувам се рѣшен да срутіа цѣлото сдание на досеганитѣ си философски и опитни убѣждения, на които съм посвѣтил една част от живота си“.

Закліучение, което дава редактора на „Italia del Popolo“

Като обнародвам в притурка горѣизложенитѣ факти, аз нѣмам помисъл да се притеча в помощт на Спиритизма, когото непознавам; но аз мога да кажа с чиста съвѣст и твърдо, заедно с високопоставенитѣ мъже, които присѣствуваха на сеанситѣ, че изложих фактитѣ с най-голѣма добросъвѣстност, за което и гарантирам. Аз отбѣлѣжих имената на присѣствуиуштитѣ, на които прибавям тиа на брата ми, жена ми и една Господица наша приятелка.

Не ни остава освѣн да погледнем цѣлта, коіато си задава Г. Торели, като се е опѣлчил да напада така открито спиритизма: той иска да се възползува от живия интерес, който публиката показва тѣзи дни към Спиритическия въпрос.

Закліучението, напротив, е слѣдуиуштето: „Благодарение на Евзаниа, іавлениата, които константирах, се потвърдиават очевидно в кѣштата ми, при абсолютното отсъствие на какви и да е машинации, за каквито приказва Г. Торели—Виноле“. Аз не казвам че не е възможно да се произведат нѣкои іавления чрѣз машинации и твърдѣ е възможно Евзаниа да направи, но в кѣштата ми никакви подобни работи, не бѣха възможни да се направіат. Освѣн това контрола под който постоіанно е била подложена Евзаниа, невъзможността да си служи с ръцѣтѣ и краката си, които се държаха от присѣствуиуштитѣ прѣз време на іавлениата, потвърдиават нашитѣ думи. Но Г. Торели казва че колкото се отнася до извършванието на машинации, ученитѣ хора не били компетентни да се произнесат; лесно е да се види какво иска да каже с тиа думи Г. Торели, но при това той същитѣ тѣ не е компетентен по тѣз работи т. е. не е един гіозбааджия. Е, добрѣ. инженер Заки, от Милан (който е майстор в тѣзи работи до толков, штото гіозбааджитѣ и фокусницитѣ знаменити в цѣла Европа ходят

често да се съвѣтват с него), като узна при какви условия дѣйствува Евзалиа, призна че собственитѣ му изкуства са недостатъчни да доведат до подобни резултати. Іаков Белаки, Боско, Херман и други фокусници, заіавиха съшто, че без помощта на един съучастник, тѣ немогат сполучи да произведат горѣ-приведенитѣ іавления.

Аз мога до приведа оште цѣла върволица работи по тоіа въпрос, но струва ми се, че достатъчно показъх каква е гнилата и подвижна почва, на коіато стоіат противницитѣ на медиумическитѣ іавления: както никое от увѣрениата на Г. Торели не може да устои против очевидността на фактитѣ, съшто тѣй никое от неговитѣ доказателства не остоіава на критиката: тѣ падат сами по себе си.

О. Чиприани.

Характеристика на медиума Евзалиа Паладино.

(из Ребус)

.....Ний се запознахме добрѣ с Евзалиа; тіа е твърдѣ почтенна и добра жена; по голѣмата част от своитѣ изработки (бѣли шевове) тіа раздава на бѣднитѣ. Макар да е безграмотна, но не е лишена от природна умност. Искренно-наивна, както са въобщте неаполитанцитѣ, тіа е при това сприхава и съвършено не умѣе да се приспособи към малко—много прилично свѣтско обръщение. Доволно проста със своето мѣстно нарѣчие, тіа в същото време има нѣшто обіателно, привлѣктелно, като всички добри и честни натури.

За сеанситѣ си не иска плата, но на драго сърдце приема каквото ѝ дадат и сетнѣ го раздѣля стѣз, които нѣмат или пожертвува част на черквитѣ.

Тіа дълбоко почита памѣтта на близкитѣ си покойници и особено обича да им окрасіава гробоветѣ. Нейнаа говор е всѣкога оживен; въобщте тіа е с весел характер и обича природата. Способна да се при-

вързва дълбоко, тя е готова на всекакви жертви за приятелитѣ си; обича да обикаля болнитѣ и се отзовава на всеко добро дѣло.

Тя е една проста селенка, около четиредесет годишна и неговори освѣн Неаполитанското нарѣчие, почти неразбирно за севѣрнитѣ Италианци.

Отмъщението на магіосницитѣ.

(из *Revue Spirite*)

Полковник де Роша, учения управителъ на политехническото училище в Париж, който не може да мине за нѣкой мечтателъ, мистик, луд, или шарлатан, е направил опити, които надминават всекакво очаквание по необикновеннитѣ си слѣдствия.

Прѣди да разкажем подробноститѣ на чуднитѣ опити, направени от него, нека кажем най-първо, че той е един бистр ум, отхранен почти изключително в математическитѣ науки, отличен мѣжду всички офицер, на когото училищното образование ни най-малко не е прѣдрасполагало шгото да се отдалечи в лабиринта на сврѣхземнитѣ въображения.

Явлениата на внушението, днес припознати като дѣйствителни факти, но за които слѣдват опште да се прѣспират с ожесточение относително заклѣчениата до които водат, са намѣрили в полковник де Роша, един дѣятелен заштитник от тѣзи, които са спомогнали най-много за разширението на тѣхната област.

Знайно е че магіосницитѣ в миналитѣ времена, като искаха да си отмѣстят нѣкому направяха една фигурка от восък или взимаха нѣшто (като парцалъ от дрѣхи и пр.) от жертвата и слѣд разни церемонии го бодѣха или изгарѣха, от което самата жертва се мъчала ужасно. Това отмъщение, толкова чудно и невѣројатно, ште изгуби своя мистически характер, както толкова други, които го изгубиха, слѣд забѣлжителнитѣ опити, които излагаме долу.

Този път полковник де Роша ни кара да прѣ-

минем послѣднитѣ граници на възможното и даже на прѣдположителното. Теориата за свѣтликавостта на магнититѣ или по-добрѣ свѣтликавото естество на магнетическитѣ тѣчения, което тѣй тържественно откри той слѣд Райенбаха, остава вече второразредна истина. Новото му откритие е доказване съществуването усѣщаніе вън от тѣлото.

„Върху един приспан чловѣкъ (сіужет), казва един от събратиата ми, полковник де Ропи поиска да изучи въпроса, дали жизнеността на чловѣка има извѣстна усѣтливост *вън от тѣлото* и той намѣри около тѣлото пояси от усѣтливост, в точката, коіато наричат възелъ на звуковитѣ вълни“.

Кой не е чувал да говорят за тѣй провъзгласенитѣ въображаеми болки, които усѣщта нѣкой чловѣкъ с одрѣзан крак в самия тоз одрѣзан крак? Прѣди думаха: въображение! и науката се задоволиавише с тоіа отговор. Както виждате трѣбва малко нѣшто да отстъпим. Кой може да каже, че това въображение, на което непознаваме источника, не ште може да го прѣсѣздаде по непосредствен начин, и то чрѣз ерѣдства съвършенно материални и физически, като слѣдствията, които поражда?

Това е сѣ същия вѣчен въпрос за флуида който се изпаріава от нас и около нас. Много забѣлжителни учени, не вече с имена окончаиушти на *іус*, като във времето на Молиера, вѣрват, че ний живѣиме в една атмосфера, коіато ни е собствена, съставена от невидими атоми, които се движат на около ни и които са пак едно «*нас*»; едно «*нас*», но вън от «*нас*»: съшто като звука на гласа ни, който си остава сѣ звук на нашиа глас и тогава, когато ни е оставил за да занесе другиму едно усѣщаніе от духа ни, което той е материализирал един вид, за да го прѣнесе далече прѣз вълнитѣ на въздуха, — съшто тѣй материя.

Теориата е прѣкрасна и привлѣкателна, трѣбва да го признаеме! Какво нѣшто е лиубовта? Какво

нѣшто е умразата? Срѣштанието на молекулитѣ, които се привличат или оттласкват, които се спират зарад живота, роден от една цѣлувка, или за смъртта, произлѣзла от едно прѣстъпление. Съществата минават, а челоуѣпката драма се извършва мѣжду невидими монери.

Прочее, според най-прѣснитѣ опити на полковник де Роша, намира се че жизненността се отдѣляла без никакво прѣкъсване около тѣлото, съшто както вълнитѣ на звука и свѣтлината—„както се редат малкитѣ валчести вълни по повърхността на водата, когато падне нѣкое камаче“.

Полковник де Роша вземал една игла и поченал да обикаля около приспаниа сѹжет, на 1—2 метра долеч от него като бодѣл в праздного пространство, гдѣто прѣдполагал да се намират жизненнитѣ флуидически вълни, които се изпаряват из тѣлото, като атмосфера наоколо му. И дѣйствително, прѣдположението се оказва вѣрно. Сѹжета захванал да страда съшто тѣй, като да бодѣли собственитѣ му мѣса.

Като намѣрва че съществува извѣнтѣлесна усѣтливост, полковника поискал да узнае ако тѣзи усѣтливост може да бѣде съсрѣдоточена нѣкъдѣ; ако може тѣа да се намѣри там гдѣто бѣде съсрѣдоточена и в който момент и да бѣде. Ништо по-логично от туй; съществото като спазва своѣята усѣтливост, коѣто е изражение на живота, може да ѣа остави върху един прѣдмѣт в съштото спазено, трайно състоѣние, както един портрет остава в черчевето. Науката за съсрѣдоточената свѣтлина върху едно огледало ште ни помогне да потвърдим едно ѣавление, което прѣди 3 вѣка би спечелило за мирния управител на политехническото училиште публично изгарѣние.

Най-първо полковника, като събрал от прѣститѣ на сѹжета малко усѣтливост, ѣа разложил като една жизненна атмосфера по повърхността на една чаша с вода. Ако усѣтливостта бѣде попита от водата и се сплоти с неѣа, задачата ште бѣде разрѣшена напъл-

вина. Опитъ бил заключителен. Водата се нагълтала от тази човешка жизненост като с някой парфюм. Штом изследователят разклатвал водата и сюжета захаптал да вика; „ако я дадѣл на друг някой сюжет да я изпие, този страдал ужасно прѣз повече от дванадесет часа, като повръштал, а другия лиѣл и се оплаквал, макар разбуден“

Ето какво е било потвърдено чрѣз опит в 1892. Не прилича ли повече на фантастически разказ от сръднитѣ вѣкове, когато отдавали всички тѣзи чудеса на Велзевул? Но героиня на тия чудеса не е някоя магичесница с чудовиштен изглед, който върви по покрива на някоя готическа кула, ами един учен от първи разред, управител на едно от първитѣ ни учебни заведения.

Слѣд почувствителната чаша с вода, полковник де Роша намислил да приложи това извънѣлесно усѣщание върху един портретъ. Той поканва за този опит *двама члена от Института* и един *учен* от приятелитѣ си. Ето, што е станало. Оставям думата на събрата си Жан Ренне: „Един портретъ на заспалия сюжет, смет просто така както би го снѣл всѣки фотограф, не даде, при похващанieto, никакъвъ знак от усѣтливост. Втори един портретъ, на когото стъклото бѣ напоено леко с изтеглена от сюжета усѣтливост, слѣд като се изработи произведе, при похващанieto му, в тоя едно малко усѣщание. Най послѣ, трети един портретъ, на когото стъклото бѣ силно напоено с усѣтливост, произведе, слѣд като се изработи, при похващанieto му, слѣдущитѣ чудни явления:

„Ако полковник де Роша опрѣше прѣста си въз крака на портрета, сюжета казваше че му стъпѣли въз крака; ако опрѣше въз ръката, сюжета се оплакваше от ръката си и се похващаше там.

„Тогаз с една тънка игла, полковника дръпна двѣ рѣзчици въз ръката на портрета. Този път, сюжета изпишѣ и падна в безчувствено състояние (катаlepsia).

„Свѣстен и разбуден съвършено, сіужета се оплака от рѣката си и присветъхъ иштитѣ спликасаха смаіани върху тѣз рѣка двѣ червени рѣзки под кожата, точно като тѣзи дрѣзнати с игла въз рѣката на портрета“.

Послѣдния този опит е прочее, в най абсолютната смисъл на думата, научното обіяснение отмиштение то на магиосницитѣ от разстоіание. Ето как вчерашната таинственна магия, днес става іавна научна истина.

Но откритието на полковник де Ропш има едно много по-широко значение от колкото обіяснението на магиитѣ и неговия интерес не е толкоз в миналото, колкото в бъдъштето. То отбѣлѣжава една нова стѣпка на напредъ, отваря един свѣтъл прозорецъ към новитѣ широки простори на великата тайна за първоначалния живот, когото, ни Ламарк, ни Дарвин, неможиха да обіясніат удеветворително, тъй като то показва съществуването на жизненността вън от видимото живо съществуване и поставя по този начин в страшна мъчнотия обіяснението на закона за трансформизма.

Историата на Михаил Меркати.

(из Messenger).

Във втората половина на шестнайсетия вѣкъ, живѣеше в Рим Михаил Меркати, велик учен мъж по естественни куриозности и основателъ, може да се каже, на минералогията. Учителъ му бѣше Андреіа Цезалпино, високоразвит ум, не само по физиката, но и по метафизиката, и автор на нови учения твърдѣ смѣли. Съученика на Меркати бѣше един млад момък от Болона, на име Марсилио, с когото често са имали разпалени прѣпирни относително душата и нейното бъдъште състоіание. Случи се един день, че по младенческо увлѣчение, тѣ се съгласиха взаимно и се заклѣха, штото този, който умрѣ първи, да дойде, ако Бог позволи, да посѣти другия и да му опише за негово добро какви са условията на другия живот. Много години слѣд това съглашение, прѣз една зимна нощ, мрачна и тиха, Михаил Мер-

кати, като стоѣше буден сам в стаіата си, съвършено погълнат от науката си, сѣкаш чу, и дѣйствително чу, далечния шум на конѣ в галоп, шум дълбок и страшен, който повече приличаше на една вѣелица отколкото на всѣко друго нѣшто. Този шум нарастваше, приближаваше се и бѣше вече под прозореца му, когато проѣча въз вратата му един удар толкова силен, шгото цѣлата къшга потрѣпера от основата си до покрива. Той се изправи уплашен, отвори прозореца и, като погледна долу в улицата, видѣ една бѣла фигура, сѣднала върху един съвършено бѣл конѣ, коіато с един бърз глас му извика: „Михаиле, има и друг живот, има и друг живот!“ Подир туй тіа се отдалечи. Меркати позна гласа на Марсилио и, като си спомни за взаимнодадената си клѣтва, той се уплаши повече от всѣкога. В същия миг той излѣзе и, макар че Марсилио живѣеше далеч от къштата му, в една улличка по баирѣа Жаникиул, той се отправи пататѣк и, като пристигна, забѣлѣжи слаба свѣтлина в стаіата гдѣто обикновенно спѣше приятелѣа му; туй го успокои. Той почука на вратата три, четири пѣти, но никой не дойде да му отвори. Най-сетнѣ, малкото прозорче, гдѣто свѣтѣше, се отвори и една старя жена с хрипкав глас попита кой хлопа. „Аз, ѣ се отговори, аз Михаил Меркати, който се нуждаіа да знаіа как е приятелѣа ми Марсилио.“ Тогаз старята жена, с плач и стѣнание; каза: „Е, как? Незнайте ли, че бѣдня младеж умрѣ прѣди малко и че аз съм тук повикана да пазіа студеното му вече тѣло?“

Безполезно е да казваме какво се случи с Меркати, като чу тѣзи думи които му потвърдиха оште повече чудното поіавление. Обаче, нѣколко дена слѣд случката, фигурата на Марсилио му се прѣдстави. Този пѣтъ, тіа се поіави прѣз врѣме на сънѣ, но по-хубава, по-свѣтлива, като в божественно прѣображение, и тогаз тіа му говори така: „азъ съм дошел да си изпълніа второто обѣщание, което ти

дадѣхъ, това, да ти опиша, колкото е възможно по-добре, условиата на онзи живот; но незнайа дали Всесилния ще ме удостои с благоволенieto си да ме направи разбираем за твоѣа скромен и дебел мозък. И отведнѣж, той почена да описва в общи изречения състоянието на душитѣ в другия свѣт. Мислитѣ му достигнаха до сѣублимна възвишенност и надминаха много и най-възвишенитѣ мисли на нашитѣ философи. Макар да бѣха неопредѣлени и отвлѣчени, тѣ можиха да бѣдат разбрани до нѣйдѣ от Меркати, който ги въсприемаше е една голѣма радост. Скоро духа на Марсилио взема един опште повисок полѣт, недосѣгаем от чловѣческиа разум. Не само идеитѣ заслѣпяваха от много блѣсъкъ, но и думитѣ съшто; тѣй като от един обикновен прозаически език той бѣше достигнал до най-пламенния и късо-изразителен стил от екзалтирания лиризм и говор на пророцитѣ.

„Ти си спомніаш, каза той, че ангелитѣ в денѣа на Христовото рождение, прогласяваха мира; че православната църква повтаря: *мир вам!* като едно прѣдзнаменование на блаженството; и че самичкия Мессия, в своето първо Евангелско поучение, прѣпорѣчва и прѣдлага мира като послѣдния участ на чловѣка и негово най-високо наслаждение. Обаче, о, смъртни, като въздишате за покой и тишина, таквиз каквито вашето земно въображение ви ги прѣдставя, колко лъжливо и оскърбително е прѣдставлението, което вий си правите за мира? Той не е за вас, освѣн едно тъмно отрицание, едно окайапно отпущание, което прилича на съпъ, на лѣнност, на равнодушие. Но вий, на които съдбата е един постоѣаен труд, вий, за които усъвършенствуванието и славата се състои в един вѣчно възкачителен вървеж, трѣбваше ли да забравяте че безкрайното блаженство е в безкрайната дѣѣателност!

„Да, мира на небесното царство е съвършенно вѣн от вашитѣ поніатиа. Това е мир, но един мир

пълнен с топлина; почивка, но една почивка пълна с дѣятелност; спокойствие, но едно спокойствие всекога движено духовно. Този мир, връха на едно плодотворно штастие, се възвишава смѣло в неизмѣримитѣ височини на добродѣтелтта с едно бързо нарастваиуште усъвършенствување и едно безкрайно разширочение на всека способност. Той е побѣда без печални облясквания, палма и тържество без никакво изгубено усилие, и блѣсък от слава, когото вътрѣшната яснота в живота поддържа и съхранява.

„О, любов! О, неугасима и свѣштенна плам на всемирѣ! Ти си в небето съштемременно мир и дѣятелност, напрѣдък и усъвършенствување, слава и задоволение вѣчно. Заштото твоитѣ буйности и прѣкаленности са, тук горѣ, изгладени от една всекога еднаква благост и неподвижна хармония; заштото твоитѣ дълги обгръштания и тайни прониквания в душитѣ, които въздишат при тебе, са пълни с добродѣтелност и цѣлесъобразност, разнообразни, размножавашти се и нарастваиушти чрѣз едно вѣчно размѣнение на симпатиа, уважение, усъвършенствување и възнаграждение. Небесна борба, братско сътрудничество и сладостно усилие на съштествата за извоиуването на безкрайността!

„Ела, приателю, ела, послѣдвай ме в моето възвишение към славата! Аз немога да ти изразя божественната истина, но възвиси се юнашки ти над този низък свѣт и погледни. Зашто се боиш? Ште бѣде штастие за тебе, ако твоеето сърдце, при първ поглед, се распрѣсне като една чаша напълнена с кишиашта вода; ако при първото полѣхвание на великиа дух, твоитѣ мѣса се разпадат, както восъчената фигура прѣд магическиа огънь на вълшебника. О, бѣдни брате, не прѣзирай штастието си! Гедеонов огънь, заровен под прѣстта, разруши мръсната материа на съда и остави да се понесе на воля твоиата безсмъртна плам!

„Аз не мога да ти изразя Божественната исти-

на. Вашитѣ езици са прилични на животински ла-
іаниа, вашето краснорѣчие е дѣтински необработен
говор. Ште ме послѣдваш ли, драги приателю, ште
ме послѣдваш ли? О, злочести! Чуваш ли поне да-
лечното ехо на вѣчнитѣ химни? От най-високитѣ слън-
ца произлиза една свѣткавица, коіато произвежда
свѣтлина и хармония, звук и краска; свѣтлина духов-
на, коіато нѣма наименование там долу, мелодиа ефир-
на, коіато смъртнитѣ не могат разбра ни чрѣз сим-
волически знаци, ни чрѣз притчи. Аз немога да ти
изразіа божественната истина. Изправи се, Михаиле,
и ме слѣдвай! Ето, че всесилното полѣхвание на ліу-
бовта те обладава и духа Божи пристига на душа-
та ти.“

Така говорѣше във вѣсторг сѣнката на Марси-
лио; и колкото повече говорѣше, толкова повече ду-
митѣ му ставаха таинственни и неразбираеми. Кол-
кото за Меркати, в него се извършваше едно стран-
но чудо: колкото по-малко захващаше да разбира
думитѣ на приателѣ си, толкова повече той чувству-
ваше в душата си една нараствающа сладост и
едно чудесно омайване, до такава степен, че скоро
той падна в едно приатно захласвание и изгуби за-
едно с чувствата си и всѣки спомѣн и разбиране
на послѣднитѣ думи, които чу.

Михаил Меркати, натуралист и Италиански лѣ-
каръ, роден в 1541, умрѣ в 1593, хранител на Ва-
тиканската металотека.

(Из философскитѣ диалози на
Теренцио Мамiani.)

Ліубопитни факти в Руссия.

(Прѣвсд.)

Ребус публикува едно писмо, адресувано му от
Г. Пелекин, в което са изложени много ліубопитни
факти, случили са се в различни Русски провинции.

Кореспондента на *Ребус* забѣлѣзва че в Руссия психическитѣ явленія са тѣй многобройни както и другадѣ, но че се намират нарѣдко личности които да се потрудат да ги отбѣлѣжат и съобщат.

I

Прѣз последния м. Май (1892), селенката Мариа Н.... бавачка на дѣца у кавалерийския капитан Г. Караваіев, разказва слѣдуиуштето на автора на писмото:

„Живѣа в селото Лашинци, Волинйиска Губернія. Прѣз войната, стана един бой в селото ни. Имаше много мъртви. До днесъ се намират постоіанно кости. Нашата къшта се намира на самия край на селото въз една могила.

В 1889, селенина Іосиф Гуліановски съгради една къштитка зад нашата и, когато бѣше свършена, направи водосвѣт и сенастани с домочадието си. Но той не се наслади дълго време със спокойствие. Един день, той и жена му притърчаха у дома и ни съобщтиха че един войник е едър раст, дошел незнаіат как, влѣзъл в къштата им. Като обърштаха глава, тѣ го виждаха сѣднал на пата.

Войника казвал на Гуліановски: „ти ште си отидиш от тука, тука е мое мѣсто, а не твое; нѣма да те оставя да стоиш тука“. Подир туй изчезвали тѣ усѣштали едно движение въз въздуха, като че ли имало вѣтр в къшти.

Гуліановски се надѣваше да прѣстанат най-послѣ тѣзи работи. Но друго-іаче излѣзе.

Вижда се, че духа на войника се бил рѣшил да пропѣди Гуліановски. Като видѣ че ни поіавлението му, ни заканванието му не произвеждат желанното дѣйствие, той захвана да им прави разни пакости. Напримѣр, намѣриха коня натѣпкан тѣй хубаво в іаслата, штото се задушаваше; съшито нѣшто бѣше направено и с кравата и други домашни животни.

Гуліановски понесе тѣзи безпокойствия цѣли три

мѣсеца, но като се видѣ безсилен да се бори с непознатия, отетѣпи, събори къштата и продаде материала, като не задържа нито дѣска.

Слѣд туй, той си купи нов материал и построи друга къшта въз другия край на селото; от тогаз, не бѣ повече обезпокоен“.

II

Госпожа Валтман, жена на един инженер—землемѣрец и собственник, който живѣе в Борисоглебск, Тамборска губерния, съобщтава слѣдуишето:

„Госпожа Емма К... жена на един офицерин, живушта в Москва, макар да се омѣжи за един вдовец, но бѣше му много привѣрзана и го обожаваше. Той имаше пет дѣца от първата женидба: три момчета и двѣ момичета.

Г. К... умрѣ слѣд едно дълго болѣдувание, прѣз което жена му го обсираваше с най-голѣми грижи. Нѣколко време прѣди да издѣхне той ѣ каза: „когато умра, аз те моля, мила Емма, да не напушташ ковчега ми до самото заравіание; стой прѣз всичкото време до мене“. Г-жа К..., изпѣлни воліата на мъжа си, като не остави ковчега даже прѣз нощта.

Но в самото прѣдвечерие на погрѣбението, повикаха ѣ за нѣколко секунди в ближніата стаія и, отвѣднѣж, тіа чу да ѣ вика нѣкой по име. Най-първо ѣ се стори че това е заварницата ѣ; но призива като бѣ повторен, тіа позна гласа на мъжа си, който ѣ викаше: „Емма, не се отдалечавай“. Заварницата ѣ, коіато съшто чу гласа извика оплашено: „Мамо, тате те вика!“ Нѣмаше повече съмнѣние, мъжа ѣ викаше да дойде!... Тіа се запустна при покойния, трѣсептец да открие нѣкой знак на живот, по тѣлото лѣжеше неподвижно и без най-малка промѣна. Очевидно е, че духа на покойния е говорил и съпругата ненапустна повече ковчега, до момента в когото земіата го прибра“.

Този факт, се пита кореспондента на руския журнал, не потвърждава ли, че подир смъртта, духа на покойника стои до тѣлото, че вижда всичко, че всичко знае?

III.

Г-жа Бернаскони, майка на Г-жа Валтман, 65 годишна, живушта в същата къшта, разказва този факт:

„Туй бѣше в 67 г., аз живѣях в Красное, владѣние на Г. Раіевски; син ми Виктор, петгодишен, бѣше едно забѣлѣжително момче, умно, живо, прѣждевременно развито и даже прѣкалено набожно; той обичаше да посѣпштава черквата и да разговаріа със свѣштенника, който стоеше очуден прѣд това необикновено дѣте. Всички околни го обичаха, даже селенитѣ го галѣха.

Не си спомніам вече кой мѣсец, но Виктор падна болен от дифтерит, без никаква надѣжда за оздравіане; той ми каза един день: „е, добрѣ, мамо, аз трѣбва да умра днес, накарай да ми приготвят за къпаніе, за да се прѣдстави съвършено чист прѣд Бога“. Аз му възразих че туй ште му направи лошо, но той настоіа и аз бѣх длъжен да отстъна прѣз просбата му.

Окъпах го, прѣблѣкъх го чисто и го турих на лѣглото. „—Сега, драга мамо, тури ми под мишницата една малка иконка, знаеш? тѣзи коіато толкова обичам“. Аз направих което искаше.

„Бързо, мамо, дай ми една свѣштчица в рѣката, заштото ште умра на ей сега“.

Аз се покорих, запалих една воштеница и ја турих в рѣката му. Послѣднитѣ му думи бѣха: „сега сбогом, мамо“.

Той затвори очи и издѣхна.

Загубата на това дѣте ме остави безутѣшна. Аз плачах день и ношт; така мина една година.

Една сутрина, това бѣше прѣз зимата, аз бѣх

събудена от шума, който правѣха при запалването на собитѣ. Аз стоѣх нѣколко време неподвижна, мислещъ за собитѣ, когато ненадѣйно, аз чух, от лѣва страна, гласа на моето умрѣло дѣте, което ме викаше: „мамо, мамо, спиш ли?“ — „Не, неспя“ отговорих аз, дълбоко развълнувана и като възвях глава от дѣто идеше гласа аз видѣх... моѣа син Виктор, облѣчен в бѣло, ме гледащъ с меланхолия.

Свѣтлината сѣкаш изтичаше направо от него, понеже стаѣта бѣше потопена опште в мрак. Той стоѣше толкова близко до мене, че моѣа първи погос бѣше да се хвърлиа към него и да го прѣгърна до сърдцето си. Но едва тѣз мисъл прѣмина в главата ми и той ѣа прѣдугади, като каза: „мамо, не ме похващай, не трѣбва да ме похващаш“. И той се отдрѣпна малко назад.

Аз го гледах смаѣана и нѣма, додѣто той продължаваше да ми говори: „мамо, ти ме оплакваш сѣ, зашто плачеш за мене? Аз съм добръ, но ште бъда опште по-честит ако ти ме оплакваш по-малко. Не плачи“. Слѣд туй, той изчезна. Това поѣавление произведе в мене едно такова впечатление, штото аз прѣстанах повече да плача, убѣдена че той е по честит от колкото на земѣята.

Слѣд двѣ години, аз имах друго едно дѣте, едногодишно, малката Олга, когато Виктор се поѣави отново, почти в съштитѣ условия; то бѣше в една спалниа. Приличаше че той иска да ме пригрови за смъртта на Олга.

„Мамо, ми каза той, ти нѣмаш нужда от Олга, не ти трѣбва тѣа“.

На моето възклицание: „Как? Вий ште ми ѣа вземете, неѣа съшто?“—Той ми отговори: „Тѣа е излишѣк (зеде)“—и изчезна. Двѣ седмици прѣди смъртта на Олга, той се поѣави отново и ми повтори съштитѣ слова: „Мамо, Олга е излишѣк у тебе!“ Аз го попитах: „Зашто ти е Олга? Възможно ли е да ли ѣа взе-

мете?“ Той ми отговори тъй: „У тебе (в къшти) има сѣ голѣми хора, тѣа само ште те безпокои“.

Аз бѣх увѣрена че Олга ште ми бѣде отнета и, когато слѣд двѣ седмици, като влизах у дома, научих че дѣтето имало трѣска, не бѣх никак изненадана. Слѣд два дена, малката умрѣ, без доктора да може да опрѣдѣли болѣстта ѝ. Слѣд туй аз молѣх в молитвитѣ си да не дохожда вече Виктор, понеже неговитѣ појавления ми бѣха много тѣжки.

Посѣштениата не се подновиха вече.

Една магнетическа сеанса

(из Revue Spirite)

Аз приспах магнетически едно скромно младо момиче селенче, което е било вече приспивно под флуидическото влияние и на друго лице. То заспа дълбоко и аз му зададах слѣдуиущитѣ въпроси:

В. Госпожице А..., аз знаѣа че вий бихте обичали да пътувате, но аз знаѣа съшто че вашето материално положение не ви позволява да задоволите вкусовѣтѣ си.

О. Да, аз ште бѣда твърдѣ честита да посѣтѣа много страни.

В. Значи ште ви бѣде приатно да излѣзете зад граница оште в този миг?

О. Да, Господине.

В. Е, добрѣ! Понеже вий имате толкова лѣубов да пътувате, трѣгнете незабавно с мене за Берингския проход.

О. Отивам.

Духа на магнетисаната, под влиянието на магнетическия сомнамбулизм, бѣше дѣйствително оставил своѣта тѣлесна обвивка; той дѣйствително бѣше на път, тъй като, слѣд нѣколко секунди мълчание, заспалото младо момиче ми каза конвулсивно (всичкитѣ ѝ членове трѣперѣха и лицето бѣше много поблѣ-

днѣло): „Аз съм болна, вледенена; милост! направете да излѣза от тѣзи страшни мѣста“.

В. Какво виждате?

О. Невиждам друго освѣн грамадни ледни планини, които трѣбва да са вѣчни.

В. Не забѣлѣжвате ли ништо въодушевено върху тѣзи купове лед?

О. Не; но направете да отмина бързо тѣзи ужасни мѣста. Аз ще умра от студ.

Цѣлото тѣло на бѣдното момиче трѣперѣше силно.

В. Е, добръ, А.... аз искам да прѣхвърлете отведнѣж тѣзи широки ледни планини.

О. Тръгвам.

Нѣколко мига изтѣкѣха и магнетисаната, на која то тѣлото и лицето приѣха обикновенното си спокойствие, ми каза: „аз съм честита сега, топло ми е под това хубаво небе, *дѣлам леко*.“

В. Какво виждате в този миг?

О. Виждам едно голѣмо море с чиста и тиха вода.

В. Не виждате ли земія?

О. Да, виждам земія със широки поврѣхности.

В. Производителна ли е тѣзи земія?

О. Да, има голѣми ливади и голѣми гори.

В. Не съникасвате ли върху тѣзи спокойна земія никакво живо същество?

О. Не.

В. Аз ви моля да разгледате добръ, отново, и да ми кажете откровенно, ако върху тѣзи земія гдѣто сте вий, незабѣлѣжвате ништо живо?

О. Не: не ми е позволено да ви кажа, в този миг, освѣн туй което ви казѣх.

В. Искате ли да севзвърнете в отечеството си?

О. Да.

В. Оставете мѣстата, в които се намирате честита, и се спрѣте отново на Берингския проход.

Толкоз бързо колкото електрически телеграф, духа на магнетисаната пристигна на прохода и, съшто

както при първото си минувание, тѣлото и членоветѣ ѝ се вледениха и разтрѣперѣха.

В. Вий сте прочее пак злочеста?

О. Да, Господине, изведете ме от това мѣсто, колкото е възможно по-бърже.

В. Ште ви задоволиа желанието и ште ви заведа на Юг. Ште бъдете ли доволни да отпътувате нататък?

О. Разбира се.

В. Е, добрѣ, тръгнете завчас за Африка и се спрѣте с мене в Алжир*).

О. Слѣдвам ви.

Нѣколко секунди прѣминаха пак и магнетисаната ми кака: „Благодаря, Господине, добрѣ ми е сега, но ми е много горѣшно“.

В. Вий сте, прочее, дѣйствително в Алжир?

О. Да.

В. Идете върху стѣгдата на правителството.

О. Съм вече.

В. Разкажете ми всичко което виждате.

Магнетисаната ми описа много бърже и с една строга точност, подробноститѣ на всичко което има забѣлжжително върху тѣзи стѣгда. Много пъти съм посѣщтавал Алжир и признавам че ште ми бъде мѣчно да опиша тѣй точно, както неѣг, ако ме попитаха, кои са нѣштата които окрасяват голѣмата стѣгда на града Алжир.

В. Искате ли да напуснете Африка и да дойдете в Париш?

О. Да.

В. Тръгнете и идете: улица Х..., 5 бис, в салона на 1-ия кат.

О. Съм вече.

В. Какво забѣлжжвате в този салон?

О. Една Госпожа сѣднала в един голѣм стол и малки дѣца които пригрѣштат ръцѣтѣ; послѣ един слуга, който излазиа из апартамента.

*) Столица на Алжирна.

В. Можете ли ми каза имената на Госпожата, на двѣтѣ дѣца и на слугата?

О. Не, аз съм уморена; моето іасновидство не е твърдѣ добрѣ развито за да ми бѣде позволено да ви откривам всичко което виждам.

В. Искате ли да ви разбудіа.

О. Да Господине.

Аз направих нѣколко пасси и събудих младата селенка, коіато, събудена вече добрѣ, не си спомнѣше ништо от пътешествиата.

Пикман, четеца на мисли.

(из Messenger).

Едно име съвършено Американско, едно симпатично лице, тип пѣжду Русин и Іанке, най-добромомѣ, какъвто може да се срѣштне, — такъв е Пикман.

Като отивахме на даденото от него прѣдставление в хотел „Континентал“, ний бѣхме убѣдени, че ще присѣтствуваме на една сеанса от фокусничества, малко или много забавителни; но трѣбва да признайме, че туй което видѣхме надмина много нашето очаквание.

Той, с очи херметически приврзани, подчинявайки се на внушението на един из мѣжду нас, с когото не е в никакво материално съприкосновение, намира скрититѣ прѣдмѣти, слѣдва, с една изумителна точност, каприциознитѣ лакатушки на една линия дръпната с тебешир въз потона, спира се на отбѣлѣженитѣ точки за да колѣничи, да цѣлуе рѣката на една дама и да изпъліава, с една дума, цѣла една программа начъртава възнь от неговото присѣствие и от зрители, които не можем да подозрем в каквото и да било съучастничество.

Един от най-ліубопитнитѣ опити е тоз, за който се е сѣтил нашия рисувач*). Г. Пикман написва въз една табла едно прѣдложение с мѣчно правопи-

*) Тъзи статия „Messenger“ ја займа от „Intransigent illustré“.

сание, което навърно той не е можал да знае отрано и което му е продиктувала на ума си една прѣкрасна зрителка.

На свършване, нека приведем тук един отломък от любопитното изучаване, което доктор Ломброзо е посвѣтил на Пикмана:

„Слѣд едно дълго упражнение, слѣд като се е усилено възбуждал чрѣз постение и силни дози кафе, той е достигнал да може да се постави в мисленно съприкосновение с първото срѣшнатото лице, с изключения, обаче, на това, което би имало антипатия или недовѣрие към него.

„Стига само лицето, което е в съобщение с него, да му заповѣдва с голѣма енергия, и ште го видят да изпълнива всички работи, които му са мислено заповѣдани, да отгатва цифри, числа, думи, прѣдложения, да извършва най-различни дѣйствия, нѣкое прѣстъпление напримѣр, като че дѣйствително го прави, да прѣминава бързо с вързани очи едва линия твърдѣ сложна и завъртиана, дръпната с тебешир: и всичко туй слѣд като се вземат най-грижливо мѣрки за отстранение на каквато и да било измама.

„Полезно е да се забѣлѣжи, че, макар да дѣйствува в будно състоиание, особено когато опититѣ са сложни, дишанието му е по-късо и по-бързо, и лицето му запотено. Движенията му са ненадѣйни и на прѣсѣкулки, както въ хипнотизираниятѣ. Най-послѣ слѣд едно доволно късо врѣме той се спира, като изтоштен, и не може повече да се сполучи никакъв опит.

„Малкото траиание на душевната му дѣятелност погрѣшките, в които често пада, са за мене доказателство за дѣйствителността на явлениата. Ако има не дѣйствително, измама, тя щѣше да го прѣдпази от всеѣкава погрѣшка. При туй, самитѣ погрѣшки даже са едно доказателство за чететието на мисълта. Случи се една вечер, с професор Фузинато, който му

заповѣдаше *мисленно* да удари един от събратната му, че професора измѣни рѣшение на третия удар. Пикман прѣтърпя туй измѣнение на идеитѣ и не удари освѣн три удара.

„В присѣствие на тоѣа сѣужет, прѣд опититѣ, кѣито направих, трѣбва да се заклучи, че четеннето на мисълта, понѣкога и от голѣмо разстоѣние, не е вече един факт, когото нѣкой от новитѣ учени може да отрича, както са го правѣли нѣкога“.

Забѣлѣжки.—Пикман е роден в Лиеж в улица Пиерриоз. Той е един изкусен четец на мисли и се занимава с магнетизм и спиритизм. Той ни е много заинтерисувал с своѣа „таинствен долап“, когато бѣше член в трупата Алберти & Педро. Мѣжду приятели, той се казваше медиум и въртѣше маси.

Има ли прѣвръждане?—Ето един прѣинтересен факт, изложен в един неспиритически вѣстник, тѣй както го е разказал Г. Исак Г. Фостер:

Г. Фостер казва, че прѣди 12 години той закопал едно свое момиче 14 годишно, прѣз прѣбиването си в графството Ефингам. Слѣд една година от смъртта на момичето, той отишел да живѣе в Дакота, гдѣто, слѣд двѣ години, станал башта на второ едно момиче, което кръстили Нелиа. Но штом станало на възраст да говори, то захванало да претендира че не се нарича Нелиа, ами Мариа; с това последниото име се наричало покойното момиче. Слѣд нѣколко време, Г. Фостер като отивал в първото си мѣстожителство, взел със себе си Нелиа, коѣато никога до тогаз не била ходила там. Обаче, тѣа познала изведнѣж къштата гдѣто живѣла сестра ѝ, и наименоувала по имената им, штом ги видѣла, всичкитѣ стари дружки на сестра си. Тѣа поискала да отиде на училиштето, в което прѣди ходѣла сестра ѝ и, штом влѣзла в класа, се отправила към чина, гдѣто стоѣла сестра ѝ, като извикала: „тоз чин е моѣа“!

Тука се вижда явно че Нелиа не е освѣн Мариа прѣродена, коіато по една честита дарба си припомниа безсѣзнателно миналиа живот.

(из Messenger)

В редакциата ни се получиха:

Стенографически вѣстникъ, мѣсечно списание за наука и искусство. Год. I бр. 3, 1893, София.

Бързописъ, месеченъ стенографически вѣстникъ. Год. I бр. 3, 1893, София.

Цѣлина, селско мѣсечно списание за стопанство, поминѣкъ, наука и книжника. Год. II кн. VI, 1893, Пловдивъ.

Дѣтинска почивка, мѣсечно иллюстрирано списание за дѣца. Год. II кн. IX, 1893, Силистра.

Изворъ, мѣсечно иллюстрирано списание за ученици и учепички. Год. II кн. V, 1893, Руссе.

Звѣздица, мѣсечно иллюстрирано списание за дѣца. Год. II кн. VI, 1893, София.

Прогрессъ, ежедневенъ общественъ вѣстникъ. Год. I, 1893, Т. Назард.

Свобода, всѣкидневенъ политически-литературенъ вѣстникъ. Год. VII, 1893, София.

Въздържателъ, мѣсеченъ вѣстникъ противъ ипанството. Год. II бр. 6, 1893, Пловдивъ.

Свѣтъ, мѣсечно списание за наука, литература и домакинство. Год. I кн. V, 1893, София.

Православенъ проповѣдникъ, религиозно-нравствено мѣсечно списание. Год. I бр. 6, 1893, Самоковъ.

Женский свѣтъ, периодическо списание редактирано отъ жени за Господжи и Господжици. Съ притурка. Год. I бр. 10, 11, 1893, Варна.

Юридическо списание, мѣсечно издание. Год. V кн. V, 1893, София.

Прѣгледъ, мѣсечно списание за литература, правни, административни, економически и естествени науки. Год. I кн. III, 1893, Бургазъ.

Природа, иллюстриранъ журналъ за наука, стопанство, ловъ и риболовство. Год. I бр. III, 1893, София.

Записки по мисълта и живота, полумѣсечно списание. Год. I кн. IX X, 1893, София.

Сждебна библиотѣка, ежемесечно списание за законодателство, правоеждане и администрация. Год. VI кн. IV, 1893, Ямболъ.

Младина, научно-забавителенъ вѣстникъ съ картини за младежитѣ отъ двата пола. Год. II кн. IX X, 1893, Казанлъкъ.

Искра, научно-литературно списание. Год. IV кн. X, 1893, Шуменъ.

Пловдивъ, политически вѣстникъ. Год. VIII, 1893, Пловдивъ.

Македония, седмиченъ политически вѣстникъ. Год. III, 1893, София.

Китка, месечно литературно списание. Год. I кн. I, 1893, Хасково;
Утро, мѣсечно литературно-научно иллюстрирано списание. Год. I,
бр. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 1892-93, Шуменъ.

Книжици за прочитъ, мѣсечно списание. Год. I кн. II, 1893, Солунъ.
Ребусъ, ежемѣдно спиритическо списание. Год. XII № 594, 5,
6, 7, 8, 1893. Адресъ: въ Редакциѣ журнала „Ребуса“ С.—
Петербургъ. Цѣна 5 рубли за година.

КОРРЕСПОНДЕНЦИЯ.

Платили За I Година: Сливен, Г. Ст. Ив. Генов; Градец
(Котл. ок.), Н. Св. Свѣштенник Христо.—**За II Година:** Златица,
Г. Ц. Иванов; **София**, Г. Д-р Павлович; **Бръзник**, Г. И. К. Кафе-
джиски.—**За III Година:** Ихтиман, Г. Д. Георгиев & Гурд. Г. Бо-
чев (секрет.—I т. за двамата), Г. Д. Унтерберг, Г. Ив. Тачев; **Ни-**
копол, Г. П. П. Василев; **Орѣхово**, Г. Хр. Симидов, Г. Д-р Роби-
нович, Г. Гурд. Попов, Г. Ст. Василев, Г. Ив. Алексиев (молим пла-
тите си и за I и II г.); **София**, Г. Д. Наунов (заедно с 3 л. еѣт дълг),
Г. Стоил Митев (телегр.), Г. Поруч. Пенглев (2-ра Плон. др.—
заедно с 1 35 л. за кн. III IV и V, които изпратихме).—**За I и II**
Година: Бургаз, Г. Хлебаров (в митница), Г-ца Донка Хлѣбарова
(Учит.); **Котел**, Г. Хр. Балабанов, Г. Марко Стефанов, Г. Хр. В.
Кремиков, Учител. Дружество.—**За II и III Година:** с. **Стралджа**
(ж. п. л. Ямб.—Бур.) Г. Иани Костов.—**За I и III Година:** Ихти-
ман, Г. Димо Русинов.—

с. Бацова-Махла (Никоп. ок.) **Г. Петр Хаджиев:** получихме
4 л. за III г. и изпратихме I и II кн. Пратете още 1 л.—**Търно-**
во, **Г. Пискал Ангелов (ханджия):** Пратете прѣдплата.—**Там.** **Г.**
Н. Илчев (учен. Духовно учил.): Неможем да разберем зашто ис-
кате книжки XI и XII от Февр. и Март, когато вий сте записани
само за III год., които почева от Априлий. Отдѣлни книжки не
прождаме. Ако искате цѣла II година, ѣвете ни. Цѣната е 4 л.
прѣдплата.—**с Бобошево** (дубн. ок.), **Г. Хр. Дуков:** изпратихме
книжките от III г. по означенитѣ адреси. Молим побързайте с из-
праштанieto абонаментитѣ, като задържите вашето право, всичко 45
л.—**Дубница**, **Г. Околийский Началник:** Г-да абонатитѣ ни от с
Бобошево в околията Ви ни се оплакват, че късно приемали „Но-
ва Свѣтлина“. Ако книжките ни се обавят в управленнето Ви, мо-
лим направете нуждната забѣлжка на подведомственнитѣ си за не-
повтаряннето на подобна нерсдогност.—